

FEDERATION CYNOLOGIQUE INTERNATIONALE

SECRETARIAT GENERAL: 13, Place Albert I — B 6530 THUIN (Belg.)

FCI standartas Nr. 333 / 01.10.1999 / EN

LENKŲ KURTAS

(Chart Polski)

VERTĖ: Aušra Miškinytė

KILMĖS ŠALIS: Lenkija

GALIOJANČIO STANDARTO ORIGINALO PASKELBIMO DATA:
1999 m. spalio 1 d.

PASKIRTIS: ne tik kiškių, lapių, stirnų ir didžiųjų einių, bet ir vilkų medžioklė.

FCI KLASIFIKACIJA: 10 grupė. Kurtai.
3 skyrius. Trumpaplaukiai kurtai
Neturi darbinės klasės

TRUMPA KILMĖS ISTORIJA: Dar 13 a. šaltiniai patvirtina, kad Lenkijoje jau buvo sutinkamas lenkų kurtas. Gali būti, kad ši veislė kilusi iš saliukių tipo Azijos kurtų. Iki Ivano Rūsčiojo valdymo laikų (16a.) rusų ilgaplaukiai kurtai dar nebuvo žinomi, todėl rusų autorius Sabanejevo teiginys, kad lenkų kurtas buvo išveistas kryžminant greihaundą ir rusų ilgaplaukį kurtą, nėra įtikinantis. Literatūroje, ypač – susijusioje su medžiokle, lenkų kurtas minimas dažnai, o ikonografiniai atvaizdai akivaizdžiai nekinta. Vienoda bendra išvaizda paveiksluose patvirtina, kad, nepaisant kryžminimo, veislės savybės liko nepakitusios iki pat 19 a. pabaigos.

BENDRA IŠVAIZDA: lenkų kurtas yra didelis, stiprus, raumeningas, žymiai stipresnis už kitus trumpaplaukius kurtus ir ne toks grakštus kaip jie (tiesa, jis neturi būti sunkus ar lėtas). Lenkų kurtas savo išvaizda panašus į protėvius – Azijos kurtus. Stiprūs griaučiai, trumpas ir tvirtai sudėtas kūnas, ryškūs raumenys ir galingi žandikauliai tik patvirtina, kad šis šuo buvo naudojamas medžioklei atšiauraus Lenkijos klimato sąlygomis. Išraiškingos akys, gyvas ir skvarbus žvilgsnis yra vienos pagrindinių lenkų kurto savybių.

SVARBIOS PROPORCIJOS: kūno ilgio ir ūgio ties ketera santykis turi būti 10,2-10,3 : 10.

ELGESYS IR TEMPERAMENTAS: lenkų kurtas yra pasitikintis savimi, santūrus ir drąsus. Medžioklės metu jis greitas, sumanus ir nepavargstantis, reaguojantis greitai ir žiauriai.

GALVA: stipri, sausa ir ilga. Galvos ilgio ir ūgio ties ketera santykis:
-šunų 37-39 : 100;
-kalių 36-38 : 100.

Snukio ilgio ir kaukolės ilgio santykis yra 1 : 1, tačiau snukis gali būti kiek ilgesnis.

Galvos pločio ties skruostikauliais ir galvos ilgio santykis yra apie 38 : 100. Pageidautinas snukio perimetro prieš akiduobių ir galvos ilgio santykis yra apie 80 : 100.

VIRŠUGALVIS:

Kaukolė: viršutinė kaukolės dalis turi būti plokščia. Įdubimas kaukolės viduryje kiek pabrėžtas. Pageidautinas jo gylis 5 mm. Priekiniai kaktos kaulai ir antakių lankai truputį išryškinti. Šoninės kaukolės linijos turi visiškai sutapti su snukio šoninėmis linijomis.

Perėjimas tarp kaktos ir snukio: įdubimas nosies viršuje labai nežymus.

PRIEKINĖ GALVOS DALIS:

Nosis: juoda arba tamsi, didelė, išsikišusi virš lūpų.

Snukis: stiprus, link nosies plonėjantis taip švelniai, kad neatrodo smailas, tačiau, kaip kurtui, nuožulnumas pakankamai didelis. Pageidautina nosies padėtis – žemiau snukio viršutinės profilio linijos. Snukio ir kaukolės viršutinės linijos turėtų šiek tiek išsiskirti.

Lūpos: ryškiai išreikštos, sausos, plonos. Pirmojoje snukio dalyje jos gali sudaryti nedidelę klostę, uždengiančią pigmento turinčius apatinės lūpos kraštelių, tačiau nenukarusios ir neuždengiančios apatinio žandikaulio.

Žandikauliai ir dantys: žandikauliai ir dantys stiprūs. Žirkliškas sukandimas. Leistinas repliškas sukandimas.

Akys: pageidautina – tamsios spalvos. Priklausomai nuo kailio spalvos – rainelės atspalvis gali būti nuo tamsiai rudos iki gintaro spalvos. Akys išraiškingos, pakankamai didelės, kiek įžambios (migdolo formos). Žvilgsnis turi būti būdingas veislei: gyvas ir skvarbus.

Ausys: vidutinio dydžio, pakankamai siauros, kai nukreiptos į priekį – galiukai lieka vidinius akių kampus. Išaugusios akių lygyje. Išorinė ausis turi švelnią kremzlę. Ausys atrodo pakankamai mėsingos.

Ausys gali būti laikomos taip:

- nukreiptos atgal, liečiančios kaklą;

- „stogo“ formos padėtyje;
- susidomėjus visiškai stačios arba šiek tiek atgal užlenktais galiukais.

KAKLAS: ilgas, raumeningas, galingas, iš profilio – ovalo formos, švelniai kylantis nuo kitos linijos. Galva laikoma pakankamai aukštai (ramybės būsenoje lenkų kurtas galvą laiko kiek žemiau nei greihaundas).

KŪNAS: laisvai stovinčio kurto ūgis ties ketera turėtų būti lygus aukščiui ties aukščiausiu kryžiaus tašku.

Ketera: maža, tačiau žymi.

Viršutinė profilio linija: krūtinės ląstos dalis tiesi, juosmens dalis kiek išgaubta. Beveik tiesi kelių viršutinė profilio linija ties juosmeniu nelaikoma yda.

Juosmuo: platus ir raumeningas.

Kryžius: nuožulnus, kiek įžambus, ilgas, raumeningas ir platus. Klubikaulių viršūnės toli viena nuo kitos (tarpas tarp klubikaulių sudaro 12- 14 % ūgio ties ketera).

Krūtinė: krūtinės ląsta labai talpi ir gili (idealu, kai krūtinkaulio srityje šonkauliai siekia alkūnių lygį), žiūrint iš priekio – vidutiniškai plati. Šonkauliai turi būti pakankamai nukreipti atgal, aiškiai išgaubti, tačiau ne statinės formos. Lyginant su stuburu, ilgi šonkauliai yra įžambūs. Krūtinkaulis ilgas.

Pilvas: įtrauktas.

UODEGA: karčiuota, ilga, stipri ties pagrindu, ramios būsenos – laikoma žemai. Uodegos galiukas turi būti pjautuvo forma užrietas į viršų arba visai užsiritęs ratu. Ramybės būsenoje uodega kartais gali būti laikoma nuleista tiesiai, tačiau ne taip ryškiai, kaip „karvės uodega“. Judant uodega gali būti laikoma aukščiau, tačiau uodegos pagrindas neturi būti laikomas aukščiau juosmens lygio.

GALŪNĖS

PRIEKINĖS GALŪNĖS: priekinės kojos ilgos, sausos, raumeningos, ne pernelyg toli viena nuo kitos, žiūrint iš priekio – lygiagrečios.

Žastai: ilgi, atstumo nuo alkūnių iki žemės santykis, lyginant su ūgiu ties ketera, turi sudaryti 54% ir būti toks, kad kurtas neatrodytų pernelyg ilgomis kojomis.

Plaštakos: lyginant su žemės paviršiumi, kiek nuožulnios.

Priekinės letenos: ovalo formos, pirštai suglausti ir išgaubti.

UŽPAKALINĖS GALŪNĖS: ilgos, raumeningos, pakankamai taisyklingais kampais, kiek atloštos atgal ir išaugusios kiek plačiau, tačiau gerokai mažiau, nei greihaundo. Žiūrint iš nugaros, kojos turi būti lygiagrečios.

Blauzdos: ilgos.

Kulnai: stiprūs,

Užpakalinės letenos: ovalo formos, kiek ilgesnės už priekines letenas, pirštai suglausti, kompaktiški.

ŽINGSNIS IR JUDESIAI: judesiai turi būti grakštūs ir energingi. Teisingi priekinių ir užpakalinių galūnių kampai suteikia galimybę toli į priekį ištiesti kojas ir daryti didelius žingsnius ir einant žingsniu, ir bėgant rishia. Lėtai vedamas kurtas gali bėgti eidine, tačiau padidinus tempą jis turi pereiti į normalų įstrižinį judesį. Užpakalinių galūnių judesiai yra viena tipinių veislės savybių – bėgant lėta rishia jos gali būti statomos viena tiesia linija ir tai nelaikoma trūkumu.

ODA: puikiai priglundusi, elastinga.

KAILIS

PLAUKAI: kailis palietus elastingas, pakankamai grubus, tačiau ne šiurkštus (taip pat ir ne šilkinis). Visas kūnas apaugęs skirtingo ilgio plaukais. Ketera gali būti apaugusi ilgesniais, o šonai trumpesniais plaukais. Krūtinė ir kojos apaugusios trumpiausiais plaukais. Pilvas apaugęs švelnesniais ir retesniais plaukais. Sėdmenys ir visa apatinė uodegos pusė apaugusi ilgiausiais plaukais, kurie taip pat yra grubūs ir sudaro nedideles „kelnes“ ir šepetėlį.

SPALVA: leistinos visos spalvos. Vokų krašteliai ir nosis juodos ar kitos tamsios spalvos. Jei kailio spalva šviesesnė, t.y. mėlyna ar smėlio spalva, nosis yra atitinkamai mėlynos ar smėlio spalvos.

DYDIS: idealus dydis:
kalių – 68-75 cm ties ketera,
šunų – 70-80 cm ties ketera.

Jei veislės atstovui būdinga tipinė morfologija, jis gali būti didesnis nei idealaus ūgio. Jei šuo neturi kitų trūkumų, kiek mažesnis nei standarte nurodytas ūgis nelaikomas yda, dėl kurios diskvalifikuojama.

TRŪKUMAI: Bet koks nukrypimas nuo aukščiau išvardintų punktų turi būti vertinamas kaip trūkumas, kurio rimtumas kvalifikuojamas tiesiogiai

proporcingai nukrypimo laipsniui.

BENDRA IŠVAIZDA:

- žymūs nukrypimai nuo reikalaujamo ūgio ties ketera ir kūno ilgio santykio;
- nepakankamas kaulingumas, silpnumas;
- silpni raumenys ar sunkumas.

GALVA:

- priekinė dalis pernelyg išgaubta;
- įdubimas per kaukolės vidurį pernelyg ryškus;
- pernelyg ryškus perėjimas tarp kaktos ir snukio;
- smulki, smaila nosis;
- pernelyg išgaubta viršunosė;
- pernelyg atvėpusios lūpos;
- silpni žandikauliai. Nesankanda ar perkanda, svarbus dantų trūkumas (išskyrus PM1);
- išverstos akys;
- ausys plokščiai priglunda prie galvos šonu.

KAKLAS:

- trumpas, grakštus, pernelyg aukštai (kaip italų kurto) ar pernelyg žemai (kaip rusų ilgaplaukio kurto) laikoma galva.

KŪNAS:

- nugara, išgaubta nuo krūtinės slankstelių ir toliau;
- pernelyg išgaubta juosmens dalis;
- krūtinės ląsta plokščia, nepakankamai gili;
- krūtinkaulis trumpas, krūtinkaulio rankena atsitraukusi taip toli, kad, žiūrint iš šono, jos nesimato už mentės krašto.

UODEGA:

- visiškai užriesta virš nugaros ar laikoma nukreipta į šoną.

PRIEKINĖS GALŪNĖS:

- tiesios ties mentėmis;
- išsuktos į vidų ar į išorę alkūnės;
- išsuktos į išorę pėdos, deformuoti padai.

UŽPAKALINĖS GALŪNĖS:

- pernelyg neryškūs kampai;
- pernelyg išskėsti ar suglausti kulnai;
- išskėsti pirštai.

ODA:

- stora, nukarusi, nepakankamai elastinga.

KAILIS:

- nosis ir vokų krašteliai rausvos spalvos ar margi, jei šuo ne mėlynos ar smėlio spalvos – šviesi nosies ir vokų kraštelių spalva.

ELGESYS IR CHARAKTERIS:

- apsnūdęs, pernelyg baikštus, nepagrįstai agresyvus.

YDOS, DĖL KURIŲ DISKVALIFIKUOJAMA:

- mažos akys, trikampio formos tarpas tarp vokų.

PASTABA: Patinai privalo turėti dvi akivaizdžiai normaliai išsivysčiusias sėklides, visiškai nusileidusias į kapšelį.